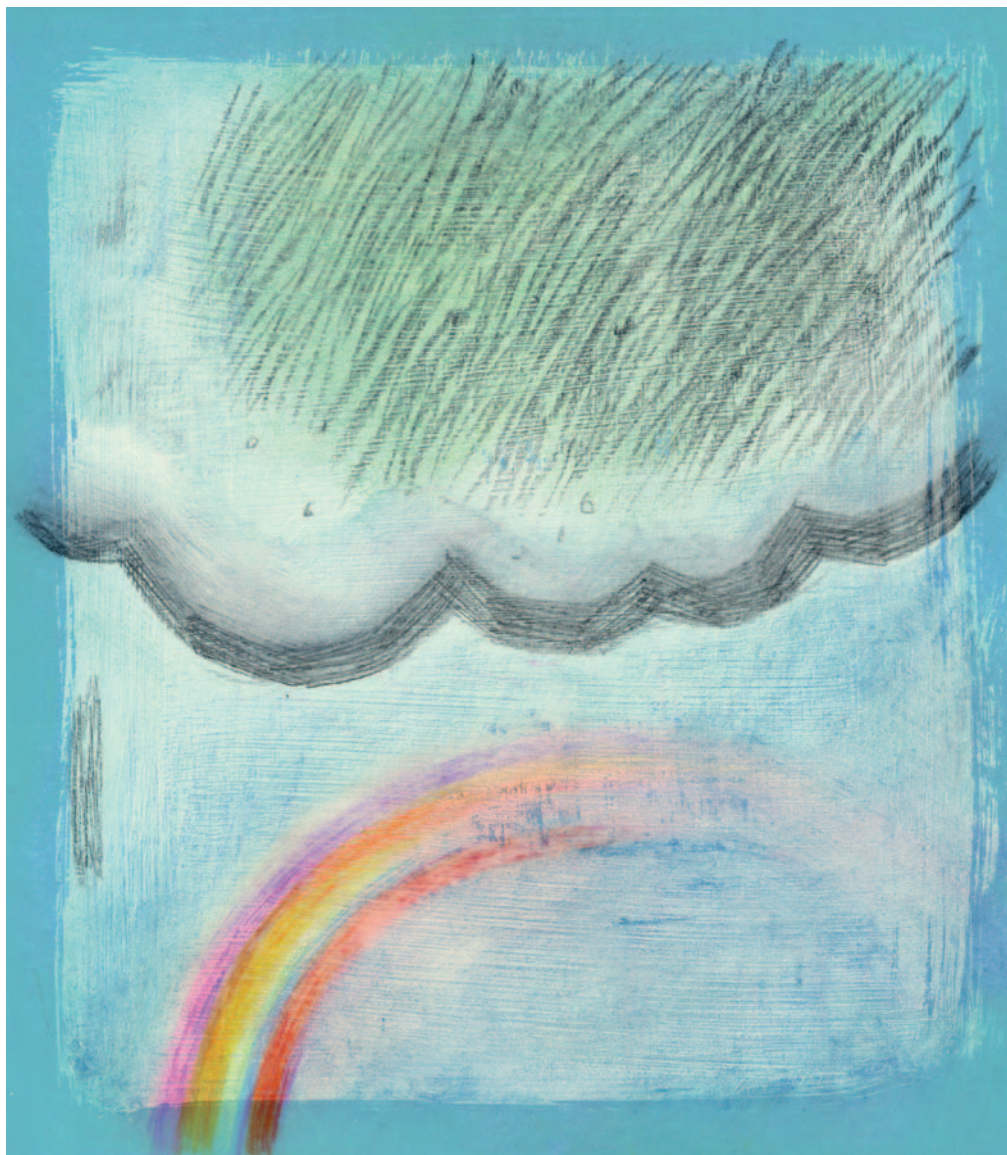

MODRÝ SLON

Duhové pohádky

Daniela Fischerová
Duhové pohádky

Praha 2012

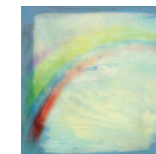
*Maminky, tatínkové, babičky, dědečkové, strejdové a tety,
vy všichni, kdo budete tyhle pohádky (nebo jakékoli jiné) dětem číst,
vy, kteří ještě vůbec předčítáte dětem, děkuju vám, že to děláte.
Že nevěříte, že vám děti vychová televize, nějaká instituce nebo prázdný
byt. Představuju si to báječné ležení v postýlce, kdy den končí, už se nic
nemusí a někdo si pro děti udělal čas. Čte jim a vypráví, hlas pro ně
vyčaruje jiné, tajné světy, kde se dějí kouzla a všechno vždycky dobře
dopadne... Nikdy později se to už nedožene.
Tak hezké čtení přeju, a ať vám to ty děti jednou v dobrém vrátí!*

Přátelsky vaše Daniela Fischerová

Duhová pohádka

Jak se Slunko strašně nudilo

Kdysi dávno a dávno byla doba, kdy vůbec žádné barvy nebyly. Svět teprve vznikal a byl bezbarvý jako kapka vody, jako čiré sklíčko a jako samo nicovaté nic. Nad Zahradou plulo smutné Slunko a příšerně se nudilo. „No nazdar!“ říkalo si v duchu. „Co je tohle za svět? Kdo na to má koukat? Je to otrava.“

A mělo pravdu, byla tady nuda k ukousání. Na bezbarvé jabloni visela bezbarvá jablka a bezbarvá jablka měla i úplně bezbarvou chuť. „To má být nějaká Zahrada? To nic tam dole?“ zívlo Slunko. „To je špatný vtip, a žádná Zahrada!“

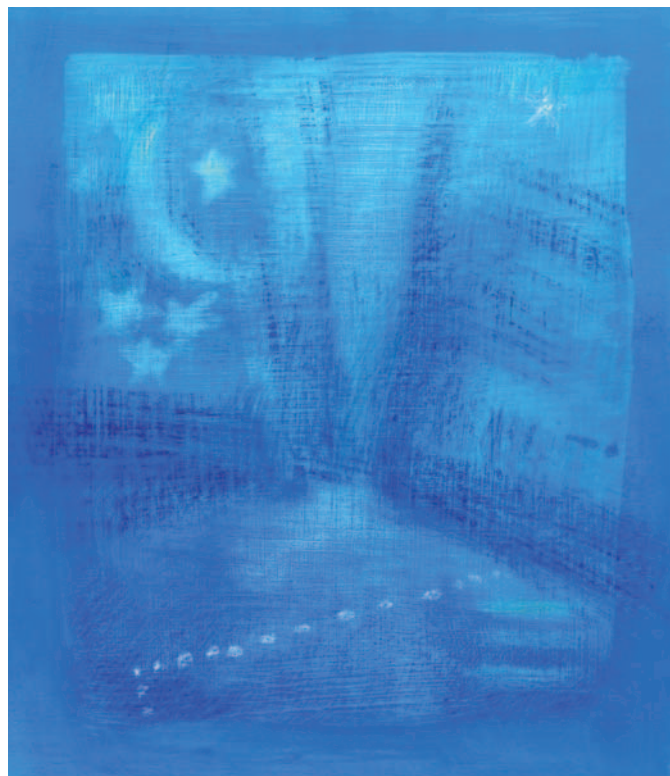
A unuděně plulo tam a zpátky,
unuděně tam a namíchnutě zpátky,
namíchnutě tam a nakvašeně zpátky,
nakvašeně tam a otráveně zpátky...

Mělo dlouhou chvíli a svět ho netěšil.

„Kdybych si aspoň mohlo s něčím pohrát! Aha! Co kdybych udělalo vítr?“

Zahraju si s ním na honěnou a třeba bude trošku veselo.“
A udělalo vítr. Vítr lítal Zahradou jako štěně. Jenže ani vítr neměl barvu. Nebyl vidět, jen tak tiše šustil listím a byla to ještě větší otrava než dřív.
„Dost!“ zavřelo Slunko honem oči. „S tím větrem to nebyl dobrý nápad. Kdepak, to byl moc mizerný nápad! Udělám to jinak. Spustím mlhu a budu si hrát na schovávanou.“
Na Zahradu padla hustá mlha. Ale to byl ještě mizernější nápad. Zahrada zmizela a svět vypadal tak ztraceně a bledě, že se nad ním Slunko dalo do breku.
„De, já tu debudu!“ huhlalo skrze slzy. „Je tu duda! Tohle je nejdudnější svět ze všech dudných světů a já už tu debudu ani bidutu!“
Nad Zahradou se rázem spustil liják. Byla to hotová průtrž mračen, ale pak se Slunko vybrečelo a utřelo si nos.
„Jak to bluvíb?“ okřiklo se přísně. Pořádně se vysmrkalo a okřiklo se znovu: „Totiž chci říct: Jak to mluvím? Slunko Slunko! Ty jsi ale kňoura! Fuj!“
A protože bylo na světě samo, muselo si taky samo dávat rozumy.
„Okamžitě přestaň bulit jako bulík,“ zahrozilo si zlatým prstem, „to je nanic! Radši koukej něco vymyslet!“
Zamžouralo skrz jiskřivou slzu a pokusilo se o úsměv. A vtom se stalo něco nevídaného. Déšť přestal. Na nebi se rozklenula duha. Byla to první duha světa a byla prostě nádherná.
„Jé!“ udělalo Slunko vyjeveně. A pak ještě jednou: „Jé!“
Duha plula nad bezbarvým světem jako zázrak a hrála sedmi zářivými barvami. Slunko vyvalilo oči. Ale pak se mu rozsvítilo a ono plesklo se do čela.
„Jasně! To je přece ono! To jsem ale Slunko truhlík, že mě to nenapadlo dřív!“
Spletlo si z hrsti paprsků cůpek a ze štětičky byl malý štěteček. Zkusmo ho omočilo v červené barvě duhy a omalovalo několik mráček.
„No ne!“ řeklo, když si prohlédlo svůj výtvar. „To vůbec nevypadá špatně. Budu jim asi říkat červánky.“

A pak si omočilo štěteček v oranžové a přetáhlo meruňky a broskve, žlutou vybarvilo pampelišky, zelenou trávu, listí na stromech a špenát, bleděmodrou pomněnky a nebe, tmavomodrou chrpy, studánku a rybník... Až nakonec smočilo v poslední barvě jenom vlásek a zvlášt jemňounce a něžně vybarvilo fialky.
To se ví, byla to dřina. Slunko bylo celé uhřáté. A nedalo si pokoj, dokud neměl barvu každý drobeček.
„Ták!“ vydechlo pyšně a umylo si štětec. „Prokouklo to. Kdepak, já nejsem nemehlo, nejsem hloupé, líné Slunko. Je to paráda.“
Dívalo se po barevném světě a svět se mu zdál krásný. Ale tak to bývá. Svět se nám líbí, když si ho sami nějak zkrášlíme.
„Konečně je na co koukat!“ prohlásilo Slunko, ale pak se rozpomnělo na čas a podívalo se.
„To je hodin! Že mi ten den ale utekl!“
Honem se ťuklo do zlatého čela: „Aha! Vždyť já jsem pracovalo! No vida, nemělo jsem vůbec čas se nudit. A jdu spát.“
A tak vznikla duha. A tak vznikly barvy. A tak vznikla touha udělat svět hezčím, a to je moc dobře, protože jinak by tu nikdo nebyl rád.
Slunko naposled přelétlo pohledem Zahradu, která teď byla doopravdy krásná, a kulilo se dolů k obzoru.
„Dobrou noc a na shledanou zítra!“ zamumlalo z polospánku. Stulilo paprsky do klubíčka, zhaslo nebe, zhaslo samo sebe a šlo spokojeně spát.

Básnička o modré

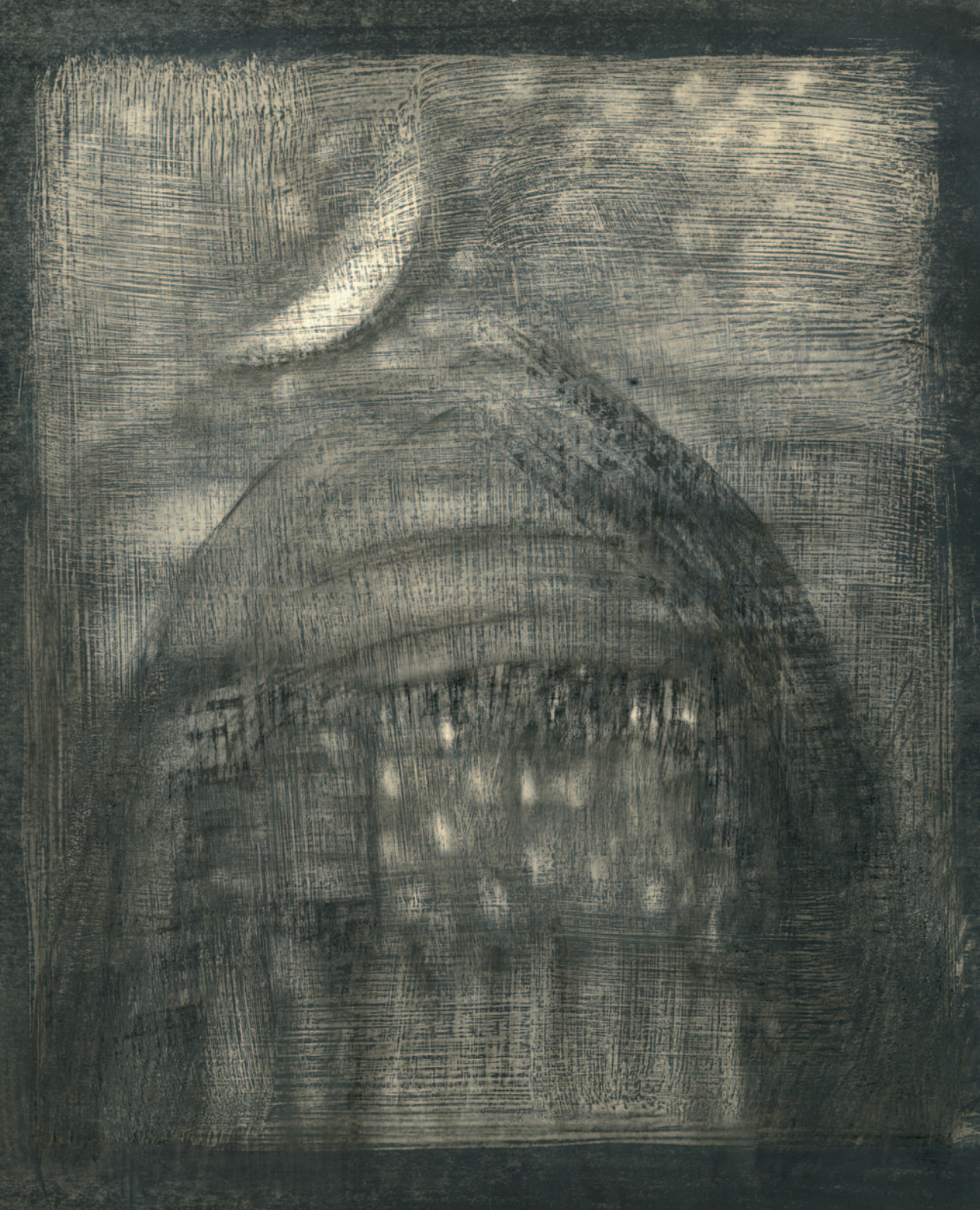
*Modrá
je zticha*

Ta nepospíchá

*Nebe se smíchá
s podvečěrem
a ticho pluje
modrým šerem*

*Svět sotva dýchá
svět sotva dýchá*

Černá pohádka

Jak se měsíc urazil

Kdysi dávno a dávno byla doba, kdy ještě nebyly žádné hvězdy. Bylo jen Slunko a Měsíc. Slunko svítilo ve dne, Měsíc v noci a oba byli kulatoucí jako melouny. Ale když Slunko svět vybarvilo, Měsíc se strašně urazil. „To není žádná spravedlnost,“ brblal každý večer, když se střídali na hasnoucím nebi. „Ty máš tu svoji strakatici a já jenom černočernou noc! Jak to, že ty si celý den užíváš barev, a já koukám do úplné tmy?“ „Jakto takto!“ odseklo vesele Slunko. Mělo hlavu plnou nápadů a plánů a Měsícova starost ho vůbec nezajímala. „Já nehraju!“ pokřikoval Měsíc. „Všechny barvy sis nahrabalo samo a mně jsi nenechalo nic!“ „Máš černou!“ řeklo Slunko. „Jen si nevymýšlej! Černá je barva jako ostatní.“ „Není! Den je krásný a noc je ošklivá jako noc! A vůbec! Jestli taky nedostanu barvy, zmizím a ty si tu dělej, co chceš!“ „Ani nápad. Noc zůstane černá. Svět se musí někdy vyspat. A já taky. A kutálej se na nebe, máš službu. Já jdu spát.“

Slunce zapadlo. Měsíc za Slunkem vyplázl jazyk, udělal dlouhý nos, opičí bradu, sloní chobot a ještě několik strašlivých šklebů, ale pak už mu nápady došly a přetáhl si přes tvář hustý noční mrak.

Od toho dne Měsíc se Slunkem nemluvil. Ale od toho dne se dělo něco podivného. Každý den ráno jako by byl Měsíc o fous hubenější. Slunku to začalo dělat starosti.

„Měsíci!“ volalo večer, když se potkávali. „Co je to s tebou? Ty držíš nějakou dietu?“

A ráno, když ho vidělo znova:

„Jsi nějak našišato! Na jedné straně tě kousek chybí! Dřív ti to slušelo mnohem víc!“

Ale Měsíc se vůbec neuráčil odpovědět. Už byl tenký jako stříbrný rohlíček, potom jako tenoulinký drátek... až jednou zrána škodolibě zavolal:

„A já mizím, maucta! Když má být noc černá, ať je pro mě za mě černá! Já u toho nebudu!“

„Cože? No počkat!“ vyletělo Slunko. „Ty ses zbláznil! Okamžitě se vrac na nebe!“

„Tůdle, tůdle!“ povykoval tenčícím se hláskem Měsíc. „To jsem zvědav, co si počneš! Svit si ve dne v noci sama, ty nafoukaná zlatá kobliho!“

Tohle vykřikl – a konec! Stříbrné světýlko Měsíce zhaslo. Rázem padla černočerná tma.

Tu noc Slunko nemohlo usnout. Převalovalo se z boku na bok a funělo jako přejedený pes. Až už to nemohlo vydržet a aspoň vykouklo nad obzor, kde byla hluboká a tichá noc.

„Fuj!“ zhrozilo se a radši honem zavřelo oči.

Svět byl velikánská černá jáma. Nebe bylo pusté a tma byla tak hustá, že se Slunko zachvělo.

„Brrr...“ zašeptalo a hlas se mu třásl. „Měl ten Měsíc pravdu. Noc je vážně ošklivá jako noc.“

A najednou Měsíci rozumělo. Pochopilo, jak mu asi bývá teskno, když tak pluje tmoucím nebem a je tu sám a sám. A přišlo mu Měsíci moc líto.

„Tak dost!“ odkašlalo si honem, „to by doopravdy nešlo. To by se tu v noci všichni báli. Takhle já to nenechám!“

Vytrhlo si jeden zlatý vlasek, smotalo ho do kuličky a hodilo ho do tmy.

Jiskřička zakroužila kolem... a na nebi svitla první hvězdička.

„Hele!“ řeklo si Slunko. „Vida, co to chtělo. Hned to tu vypadá líp.“

A trhalo si paprsek za paprskem a házelo je kolem. Zakrátko se nebe rozsvítilo jako celý les vánočních stromků a noc jiskřila hvězdami.

„Stačí,“ vydechlo Slunko unaveně. „Jestli tohle Měsíc nepotěší, tak už vážně nevím, co by chtěl. Teď už na mě snad nebude křičet, že jsem... co to vlastně křičel? Aha! Nafoukaná zlatá kobliha.“

Měsíc se zatím skrýval ve tmě. Slyšel nějaký podivný šramot, ale trucoval.

Jenže potom ho přemohla zvědavost. „Vykouknu jenom tak škvírečkou,“ řekl si mezi trucováním. Udělal ze sebe tenoulinkou čárku, vykoul... a v ten ráz celý zkoprněl.

Nebe plápolalo, tisíce hvězd blýskaly ze tmy a noc byla krásná, krásná jak

den a přitom úplně jinak... noc byla prostě krásná jako noc!

„To koukáš, Měsíci!“ řeklo Slunko druhého dne ráno. „Tak co?“

„To koukám!“ odpověděl Měsíc a maličko se usmál. „Tak jo!“

A tak vznikly hvězdy. A tak vznikl soucit, a to je moc dobře, protože jinak by nás nikdo nepolitoval. Měsíc začal dorůstat a brzy se tak zakulatil, že zase vypadal jako melounek.

Básnička o černé

Černá – to je tajemství

V černé noci všechno spí

*Černé větry černě vanou
černé ohně černě planou
bludičky jdou na čekanou
do černé tmy na scestí*

*Sen už vchází tajnou branou
Dobrou noc a nashledanou
Ať se vám zdá o štěstí*

Žlutá pohádka

Jak něco tichounce ťukalo

Kdysi dávno a dávno byla doba, kdy ještě nebyla žádná zvířata. Den byl barevný a pěkný, noc byla třpytivá a pěkná, ale Slunku pořád něco chybělo. Nemělo pro koho svítit. Byly tu sice kytky, stromy a spousty svěží trávy, ale nikde ani živáčka.

„Ne že by se mi tady nelíbilo,“ mumlalo si Slunko, „ale pořád to nějak není ono. Chtělo by to něco... něco...“

A pak mu došla slova. Samo pořádně nevědělo, co mu vlastně na tom světě chybí. Chybělo mu něco živého.

Až jednou se Slunko probudilo, vykulilo se na nebe a kouká: dole v trávě leží něco, co tam včera ještě nebylo. Je to malé, je to bílé, trochu kulaté a trochu šišaté.

„Helemese!“ povídá si Slunko. „Není to strom, není to kytka, dokonce ani tráva to není... co to asi je?“

A vtom se zevnitř toho bílého, kulato-šišatého slabounce ozvalo ťuk ťuk!, jako když někdo ťuká na dveře malíčkem.

„Dále!“ zavolalo Slunko. „Kdo tam?“
„Já,“ píplo něco tichoulinkým hláskem.
„Kdo já?“
„Copak já vím?“ odpověděl hlásek trochu namrzeně. „Jak mám vědět, kdo jsem, když jsem se ještě nenarodilo?“
„Aha,“ řeklo Slunko vševědoucím tónem, ale taky tomu vůbec nerozumělo.
„Tak vylez! Já tě třeba poznám a řeknu ti, kdo jsi.“
„To nejde. Já ještě nejsem dodělané.“
„A kdy budeš?“
Zdola se ozvalo malinké zafňukání, takové ublížené upípnutí, ukřivdění ukníknutí, jako když vítr řekne au.
„A co když se nikdy nenarodím? To by mě musel někdo hřát! Správně by mě měla vysedět máma slepice, ale já žádnou mámu slepici nemám. Tak nejspíš zůstanu uvnitř navždycky.“
Slunko si nemohlo vzpomenout, co je to slepice, protože žádná ještě neexistovala, ale nabídlo se.
„Hřát já umím. Jestli chceš, tak já tě ohřeju.“
A rozparádilo se jako táborák. Ale z toho bílého se ozval rámus, jako když někdo buší do dveří pěstí.
„Dóóóst! Nebo ze mě bude vejce natvrdo!“
Slunko honem vydechlo, zatáhlo paprsky a udělalo teplo asi jako na začátku jara, kdy začíná klíčit obilí.
„Tákhle?“ zavolalo dolů. „Nebo ještě míň?“
Vajíčko řeklo: „To by šlo.“
A potom se dlouho ozývalo slastné vzdychání a vrnění a taky blažené hemejření, až to Slunko znudilo.
„Tak už vylez! Já nejsem žádná slepice, já jsem Slunko a mám na starosti spoustu jiných věcí než tě hřát!“
Ale hlásek z vajíčka mu vyčítavě řekl:
„Jó jó! Já vylezu, a co když mi zase bude zima? Nebo horko? Nebo smutno? Nebo budu mít hlad? Nebo kašel... nebo prostě smůlu?

Co když tam venku vůbec není dobře? Co pak?“
Slunko překvapením otevřelo pusou. Vůbec nechápalo, že by se někomu na tomhle krásném světě mohlo nelíbit.
„Slib mi, že mě budeš chránit před vším zlým! Anebo se radši nevyklubu,“ řeklo vajíčko.
„A proč bych tě zrovna já mělo chránit?“ zeptalo se Slunko.
„Protože sis mě vyhrálo. Protože jsi větší než já a starší než já a silnější než já. A protože bych se bez tebe na světě bálo.“
A celé vajíčko se tak klepalo strachy, že se skutálelo s kopečka. Slunko se náramně leklo. Co když se tomu malinkému uvnitř něco stalo? Honem vykřiklo:
„Tak jo! Já slibuju, že nebudu moc planout, aby ti nebylo horko, ale trochu svítit budu, aby ti nebyla zima, budu hřát tak akorát. To abys nedostalo kašel. Budu si s tebou povídat, aby ti nebylo smutno. Postarám se, aby vždycky uzrálo dost zrní, abys mělo něco k snědku. Jenom nevím, jak to zařídit s tou smůlou.“
„To stačí,“ odpověděl hlásek. „Když na mě budeš hodné, já trošku té smůly vydržím.“
Vtom se ozvalo zapraskání, bílá skořápka pukla a ven vylezlo něco mrňavého. Bylo to žluté jako kuře.
„Sláva!“ zaradovalo se. „Já už vím, co jsem zač! Já jsem kuře. Tak tady mě máš!“
„Těší mě!“ řeklo Slunko jednak proto, že bylo dobře vychované, jednak proto, že ho to vážně těšilo.
A tak vznikla kuřata a po nich slepice a potom i všechna další zvířata. A tak vznikla ochrana a péče, a to je moc dobře, protože bez ní by svět nebyl dobré místo pro život.
„Hned je to tu zábavnější!“ brumlalo si spokojeně Slunko. „Mám na koho dávat pozor a mám koho hřát.“

Básnička o žluté

*Žlutá
ta hřeje*

Žlutá se směje

*Slunko škádlí ze své výšky
kuřata i pampelišky
žlutým prstem lechtá smíšky
pod krčkem i pod bříšky*

*A když večer pluje zpátky
ještě vklouzne za mládátky
zadýchá jim pelíšky*